

[Frank Jensen]

Den anden ændring, som ikke har været omtalt, er, at der nu også er en klageadgang, hvis det er på et retligt grundlag, der er sket en afvisning af nogen, der søger ind på en uddannelse. Og det er jo flot nok; det var noget af den kritik, som jeg på Socialdemokratiets vegne har fremført her i dag, men var det ikke en idé, om ministeren gjorde sig den ulejlighed at sende sådan en ændring over til Folketinget forud for en så stor debat som den, vi har haft i dag? Men det fjerner ikke det overordnede forhold, at vi efter snart 2 1/2 times debat i Folketinget nu står med et billede, der er endnu mere uklart, end det var, da debatten startede.

Når det gælder den forskningspolitiske dagsorden, som ministeren også omtaler, tror jeg ikke, der er ret mange ministre, der nyder den glæde at blive udstyret med skriftlige notater fra hele oppositionen, både fra SF og fra Socialdemokratiet, hvor man præciserer sine synspunkter over for ministeren. Allerede før valget fik ministeren de redegørelser fra de to partier; endnu har vi ikke set noget lovforslag fra ministeren. Ministeren kunne jo fremsætte et lovforslag på baggrund af både de skriftlige redegørelser og de forhandlinger, der har været med Socialdemokratiet og SF, men det vil ministeren åbenbart ikke. Ministeren vil have sovset partierne ind i nogle forhandlinger, der foregår ikke her i folketingssalen, men alle andre steder, ligesom den politiske afhandling, som ministeren kalder det, af den bekendtgørelse, der nu har været til debat i dag, jo hverken foregik i folketingssalen eller i Uddannelsesudvalget, men foregik derinde bagved.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal ikke forlænge debatten, også fordi vi jo ikke er så voldsomt uenige. Der er enighed om, at vi nu skal fortsætte, hvor vi slap før valget, i drøftelsen af de videregående uddannelser, forskning og styrelseslov. Det er vi enige om. Jeg ville så gerne have drøftet de spørgsmål, som vi drøfter i dag, tredje juledag og måske lige efter nytår, fordi jeg også i den sag gerne ville have haft Socialdemokratiet med i en bred enighed, men det kunne jeg ikke få, fordi Socialdemokratiet ville afvente denne debat.

Det, jeg siger, er bare, at man ikke skulle have givet den melding. Jeg siger ikke, at Socialdemokratiet ikke kom til mødet. Jeg siger, at

Socialdemokratiet sagde: Vi vil ikke drøfte de spørgsmål, før vi har haft den debat. Så blev vi andre nødt til at klare ærterne, for vi kunne jo ikke lade hele omverdenen gå rundt i usikkerhed indtil denne debat, og debatter løser jo aldrig noget i sig selv, og derfor skulle vi først til at forhandle det bagefter. Så kunne vi komme ind i februar, og så ville jeg blive kritiseret for, at der var kaos på institutionerne, fordi man ikke vidste, hvad man havde at rette sig efter. Det måtte afklares, og det blev afklaret i tide og på en anstændig måde. Der skete også en lille ændring, men går der skår af mig, fordi jeg laver en lille ændring? At det så var på et punkt, hvor Socialdemokratiet havde skiftet opfattelse – og det var der også andre der havde – det er da lige meget. Der går da ikke skår af en minister, fordi man samler nogle partier til møde og så foretager en ændring. Det agter jeg faktisk at gøre ved andre lejligheder også. Vi skal bare passe på, at vi så får lavet disse ændringer så tidligt, at de, der går og venter på dem og skal have klarhed over beslutningsgrundlaget, ikke bliver utålmodige og siger, at der er kaos. En minister har ansvaret for, at beslutninger bliver truffet i tide, og det er det, det er lykkedes mig at sørge for i dette tilfælde. Derfor er jeg glad for, at dagsordenen siger: Bekendtgørelsen står fast.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Det, Socialdemokratiet ønsker fremover, er at undgå den beklagelige situation, som vi nu har kendt i 8 år, hvor vi har haft en undervisningsminister, som kryber uden om en parlamentarisk afklaring af de politiske forhold i uddannelsessektoren og hele tiden forsøger at manøvrere ad bagdøren ved bekendtgørelser og administrative dekretter. Den politiske proces må ændres, således at når undervisningsministeren ønsker noget ændret i uddannelsessektoren, så foregår det i Folketinget ad fordøren og til en fornuftig og åben forhandling med partierne, så befolkningen også får lejlighed til at vide, hvor det politiske landskab er, så uddannelsesinstitutioner, elever og lærere i uddannelsessektoren får et billede af, hvor ministeren har sit parlamentariske bagland fra.

Det havde han åbenbart ikke i orden i forhold til bekendtgørelsen, hvorfor han i huj og hast har været nødt til at imødekomme det synspunkt, som Socialdemokratiet havde, og så